736/05

Den 21. november 2005 blev i sag nr. 66.194:

xxxxx xxxxxxxx
xxxxxx xx x
xxxx xxxxxxxxx

mod

Codan Forsikring A/S
Gl. Kongevej 60
1790 København V

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har ulykkesforsikring i Codan Forsikring A/S, klager over selskabets afvisning af at yde erstatning for et anmeldt ulykkestilfælde.

Selskabet har afvist at yde forsikringsdækning under henvisning til, at kravet var forældet, da det blev anmeldt til selskabet.

Det fremgår af sagen, at klageren den 3/6 2004 anmeldte, at hun den 20/2 2000 var faldet på badeværelsesgulvet, hvorved hun havde beskadiget sit venstre knæ.

Efter modtagelse af klagerens anmeldelse rekvirerede selskabet diverse lægelige oplysninger fra S. Sygehus og F. Sygehus, hvor klageren havde været indlagt og opereret i knæet.

Af journalerne fremgår det, at klageren var blevet indlagt den 20/2 2000 og opereret samme dag i knæet. Om operationen fremgår bl.a.:

> "Kurvet hudincision, peroneusnerven opsøges bag ved bicepssenen og holdes til side med bændel. Tractus iliotibialis og lat. kapsel gennemskæres distalt for lat. menisk, menisken er intakt.

Man har herefter syn ind til fraktursystemet, hvor man kan se, at frakturen går ind mod forreste korsbånd, men der er ingen læsion af korsbåndet. Frakturspalten åbnes, intermediærfragmenter skubbes op på plads, og der ilægges kongletransplantat, som er taget fra ve. cristakam.

Fraktursystemet stabiliseres med 6-huls L-skinne, og der placeres 3 spongioseskruer prox. og 3 corticalisskruer distalt. Alle skruer får godt fæste og ledspalten er genskabt.

Menisken og tractus iliotibialis reinsereres med PDS 2-0 sutur, fascien over forreste extensormuskulatur lukkes med vikryl-sutur, ligeledes vikryl i subcutis og ethilon fortløbende i huden

Både ved cristasåret og knæsåret er der ilagt dræn

Knæet immobiliseres med knee-ranger-bandage, indstillet i omfanget 0 til 9 grader."

Det fremgår desuden, at klageren var til kontrolbesøg den 7/8 2000 og derudover gik til genoptræning tre gange ugentligt på S. Sygehus. I december 2000 var klageren på ny til undersøgelse på S. sygehus, idet hun fortsat havde "en hel del problemer fra venstre knæ med smerter." Der blev foretaget røntgen, som viste, at frakturen var helet. Samtidig fik klageren tilbud om at få foretaget en artroskopi og efterfølgende fjernelse af osteosyntesemateriale.

Artroskopien blev foretaget den 9/1 2001. Af journalen fremgår det, at der under operationen blev konstateret lille menisklæsion og bruskforandringer i skinnebensbrusken, hvilket klageren blev orienteret om umiddelbart efter operationen.

I ambulant notat fra den 18/1 2001 fremgår det, at klageren havde fået det betragteligt bedre med knæet, men at hun ikke var rask, idet hun fortsat ikke kunne gå helt normalt endnu og havde snurrende fornemmelse i begge fødder.

Af journalen fremgår desuden:

"AMBULANT NOTAT 12.03.01.

…

Det går væsentligt bedre. Har ingen gener fra det opererede knæ. Føler dog ikke at fremgangen i genoptræningen går hurtigt nok.
De snurrende fornemmelser i fødderne er aftagende."

Den 21/12 2003 kom klageren atter til skade med sit knæ, da hun gled i skoven, hvorved hun forvred sit venstre knæ. Af journalen fremgår det, at der formentlig var tale om en meniskskade.

Efter modtagelse af de lægelige oplysninger meddelte selskabet i skrivelse af 15/9 2004 til klageren, at det havde vurderet, at hun senest efter operationen den 9/1 2001 burde have været klar over, at skaden havde efterladt et varigt mén. Det var derfor selskabets opfattelse, at skaden var forældet senest med udgangen af 2003, jf. den 2-årige forældelsesfrist i forsikringsaftalelovens § 29.

Klageren har over for nævnet påstået selskabet tilpligtet at udbetale ménerstatning for det anmeldte ulykkestilfælde. Til støtte herfor anfører klageren, at hun først den 24/8 2004 fik meddelelse om, at skaden havde medført varige mén, og at hun i øvrigt - ved sin telefoniske anmeldelse til selskabet den 31/5 2004 - fik tilsendt skadeanmeldelsen af medarbejder L.L.M., der samtidig oplyste, at sagen ikke var forældet.

Selskabet har over for nævnet fastholdt sin afgørelse. Til støtte herfor anfører selskabet bl.a.:

"Skaden skete den 20. februar 2000, og efter operationen den 9. januar 2001 bliver hun orienteret om, at der er svære bruskskader som følge af faldet. Det er derfor vores opfattelse, at forsikringstager i januar 2001 må være bekendt med, at der ville blive varige mén.

Subsidiært skal vi gøre gældende, at forsikringstager må være vidende om, at der er varige følger, på det tidspunkt, hvor hun ikke længere er i behandling f.eks. i form af genoptræning og kontrolbesøg på sygehuset. Dvs. senest i april 2001 må vores kunde være bekendt med de varige mén.

…

Henset hertil, samt det forhold, at forsikringstager kun i meget begrænset omfang blev forsøgt behandlet yderligere før hun i december 2003 - knap 4 år efter det anmeldte ulykkestilfælde - atter kommer til skade ved et fald, skal vi fastholde, at det er vores opfattelse, at det senest medio 2001 må have stået vores kunde klart, at ulykkestilfældet den 20. februar 2000 havde varige følger.

Vi skal i øvrigt bemærke, at vi ikke ved anmeldelse af ulykkessager tager stilling til eventuelt dækningsberettiget skader, før vi får anmeldelsen retur, og sagen i øvrigt er tilstrækkeligt oplyst. Den pågældende medarbejder, der har sendt en skadeanmeldelse til vores kunde, arbejder ikke i vores ulykkesskadeafdeling, men er en tidligere ansat i vores servicecenter, som vi beklageligvis ikke har haft mulighed for at kontakte.

Vi skal dog tilføje, at vores medarbejdere i servicecenteret ikke træffer afgørelser i skadessager, og ved telefoniske henvendelser fra kunder, der ønsker at anmelde en skade, enten viderestilles telefonen til den rette skadesafdeling eller der fremsendes en skadeanmeldelse til kunden. Det må således bero på en misforståelse fra vores kundes side, at vores servicecenter skulle have tilkendegivet, at forsikringstagers krav ikke var forældet."

Heroverfor anfører klageren i skrivelse af 30/3 2005, at hun først ved en kikkertundersøgelse den 24/3 2004 fik at vide, at skaden aldrig ville kunne genoprettes. Den 6/5 2005 fremsendte klageren desuden journalen fra en ortopædisk klinik, idet den efter klagerens opfattelse modbeviste selskabets påstand om, at hun ikke havde forsøgt yderligere genoptræning/behandling.

Af den fremsendte journal fremgår det, at klageren i marts 2004 var blevet tilset på klinikken som følge af faldet i december 2003. Af journalen fremgår desuden:

"I febr. 2000 fraktur af ve. tibia, hvor det formentlig har drejet sig om en lateral tibiakondylfraktur, som blev chipset og behandlet med skinner. Materialet er senere blevet fjernet. Hun har aldrig rigtig været helt tilfreds med operationsresultatet."

Selskabet har i skrivelse af 14/6 2005 anført, at journalen fra den ortopædiske klinik ikke ændrer selskabets afgørelse, idet klageren umiddelbart efter operationen den 9/1 2001 burde have været vidende om, at ulykkestilfældet havde medført varige følger.

Nævnet udtaler:
Efter en gennemgang af sagen, herunder bl.a. de lægelige akter, finder nævnet det godtgjort, at klageren allersenest i umiddelbar forlængelse af knæoperationen i januar 2001 havde kundskab om sit krav, og om at det var forfaldet. Henset hertil finder nævnet, at et eventuelt krav efter ulykken i februar 2000 var forældet ved udgangen af 2003, jf. den 2-årige forældelsesfrist i forsikringsaftalelovens § 29.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

Poul Sørensen
formand